

תכלה שנה וקללותיה-תחל שנה וברכותיה

שנה חדשה - שנת תקוה

- * שמרקי ישקה את דשא-הסרט ביום ה' במקום ביום ב'
- * עדיין בתחום ההשקיה: שיצמידו ספינה לשביל המערבי מחדר האוכל
- * שירכיבו משתיק-קול לציבון-האוויר בכדי לשים קץ להפרעה באסיפות.
- * כנ"ל לחברים מסוימים
- * שועדת הקרקעות הארצית תחליט סוף סוף על מסירת-האכזקדו
- * שתהיה לינה משותפת בערב שבת בלבה ונוכל לישון בשבת בבוקר.
- * שהעברה לבתים החדשים תבוצע בלי מכות
- * שבקבל מחירים סיטוניים מהרבנות
- * שימציאו זמניים קפואים-מחממים אותם כל בוקר לפי דרישת הסידור ומחזירים לאיכסון אחרי העבודה
- * שיחודשו חוגי הבית...

שנה חלפה - שנת נסיונות מרים

- * השריפה במתנן
- * דג פילה לארוחת צהרים כל יום ב'
- * קימה מוקדמת בבוקר - ששה ימי עבודה לשבוע.
- * טלניזיה במועדון
- * זבובים ויתושים התרבו
- * שפעת המזנית, צהבת, עכברת - ועכשיו חולירע?
- * מילואים
- * שטיפת כלים בידיים
- * רוח בכל חתונה - והמקרופון אינו פועל כשורה באף ארוע
- * ביורוקרטיה במשק

פורה

שונה

* מספר בקורות אור מהאליפות הארצית
בשחיה לנוער עז גיל 18, שהתקיימה
לפני כשבוע בכפר-בלום.

1. הרביעיה דורון, אמיר, גדעון
ומיכאל שברו את השיא הארצי
לנוער במשחה שליחים מעורב,
ב-3 $\frac{1}{2}$ שניות!
2. דורון - 2 מדליות זהב ו-2
כסף;
3. תמר - 2 מדליות זהב ו-1 ארד;
4. אמיר וגדעון - מדלית כסף כל
אחד (ואמיר מקום רביעי ב-100
חתירה).
5. הרביעיה דורון אמיר אדו
וגדעון - מדלית כסף במשחה
שליחים 100x4 חתירה.
6. כפר הנשיא זכתה ביותר מדליות,
מכל קבוצה אחרת (כולל חיפה או
תל-אביב), ואף בניקוד הבלתי
רשמי זכתה במקום הראשון.
כל הכבוד לילדינו.

* לטושי וטוני נולדה בת. מזל טוב!

* אריה בך נמצא בבית החולים. בימים
אלה הוא עובר בתוח.

ימי הנולדת

- 4/10 - גב' יודייקין
7/10 - דוריס וויט
- איזק פוטש
- אורן פרלסון
8/10 - שריטה סינה

* בליל שבת בערכה מסיבה לשליחים
החוזרים, אירית ומשה בן-חיים
ובאורה, כמובן. ברוכים השבים.

כרגיל במקרה כזה שוחזר העבר בזמר,
באור ובצליל. ראינו קטעים מהצגות
שונות שנערכו כאן בשנה האחרונה
ושמענו בין השאר את להיט העונה,
"אני רוצה קפה", מפי זמרי הפופ
הידועים גרשי ושות'. השיקופיות
הנאות העידו כאלפי עדים כי ענף
הצלום הופך להובי בכבוד במשקנו.
בלטו במיוחד השיקופיות אשר הנציחו
את המתבן ז"ל. טוב שסוכן הבטוח
שלבנו לא נכח באולם. בודאי היה
מגיע למסקנה שהשרפה היא מעשה ידיו
של צלם-פירומניאק, מין בירון-קיסר
שכזה שזקוק ללהבות כדי לקבל השראה -
וספק אם היינו מקבלים את דמי
הבטוח.

* מקם עדיין בבית החולים. יתכן
וישוחזר לראש השנה ויבוא לחוג
עמנו. אז יחזור לבתוח נוסף.

* זוכרים שדורית שכבה אפרקדן בשכיבה
מוחלטת משך כחדש ואחרי זה עז
שהתה מספר שבועות בהגבלת תנועה?
ובכן, בימים האחרונים נסעה שוב
לצפת, לבדיקה, ובמצא שהיא בסדר.
בינתיים היא עוד עושה תרגילים
מודרכים.

* פיזיותרפיסט החל לעבוד אצלנו,
פעמיים בשבוע. כל אלה שמרגישים
את פעמי הזיקנה בעצמותיהם או
בשריריהם - מוזמנים לפנות אליו
ולקבל סם-נעורים בצורת תרגילים
מתאימים.

* דר' ליסנר נמצא בחופשתו השנתית,
מזה זמן מה. מחליף אותו ד"ר קובי
שהוא רופא אף אמן וגרון. סגל
המרפאה ניצל כמובן את העובדה
ובדקו כל הילדים שהראו רגישות
באברים אלה.

מקורות קליטה

דברים שאמרתי באסיפה האחרונה על סכויי הקליטה מן התנועה בחו"ל עוררו כל כך הרבה תרעומת ותמיהה שאולי כדאי לפרט בשקט (בלי קריאות ביניים בלהט הנושא הנידון) את הסיבות המובילות אותי למסקנה שבשנים הקרובות (חמש עד עשר) אין אפשרות מעשית שבקבל גרעין השלמה מתנועת "הבונים" באנגליה.

בשנתיים-שלוש שנים האחרונות עלו מבריטניה כאלף איש כל שנה. מספר ה"חלוצים" ההולכים לקבוצים, מכל הזרמים, (כולל התנועה הדתית!) לא עלה בתקופה זו על 50 איש לשנה! מזה אולי שליש עד מחצית מהמספר היו חניכי "הבונים". אינני מתעלם מן העובדה שגם בקרב יתר העולים מבריטניה אחוז חניכי "הבונים" לשעבר הוא די ניכר, אולם ברוב המקרים לא יימצאו אלה את דרכם לקיבוץ. בחודשים ואחרונים הוחלט, הן במרכז "אחוד הבונים" והן בוועדת הגרעינים של האחדוד, לגשת להקמת בקודה או בקודות חדשה/ות במפת התנועה העולמית. הטעמים להחלטה שונים ומגוונים אך בעיקר הם מסתכמים בעובדה אחת: התנועה החלוצית (קרי "המכוונת לקבוץ") זקוקה לזריקת ערוד גדולה, אחרת היא תיעלם ותיהפך לתנועה עליה כללית.

בעקבות החלטה זאת יתלכד גרעין ח' האנגלי שנמצא עדיין בהתארגנותו, עם גופים תנועתיים מארצות שונות וקרוב לוודאי יתגבר את הישוב במבוא חמה. ראשוני הגרעין יגיעו בקיץ 1971 ואם "הבונים" באנגליה תנקוט מדיניות נכונה - כל חניך ההולך לקיבוץ בחמש-שש השנים אחרי בואם של הראשונים יכוון לישוב חדש זה. מה הם, אם כן מקורות הקליטה הפתוחים לפנינו. ומאידך - הקושי העיקרי העומד בפני קליטה זו:

א. גרעינים מתנועת בוער ישראלית - גורם המחייב השקעה במדריכים נכונים, וצפויה לו עזיבה בלתי פוסקת ("למה לך להקבר בחור בידח, בובהל"ה, כשתוכל להיות גניקולוג מצליח בתל-אביב!");

ב. אקדמאים הרוצים לגור בקיבוץ, כי חיי הג' ובגל הצבורי והאקדמאי אינם קוסמים כבה. מצד שני - התהום הפעורה בין האידיאל לבין המציאות מקשה בקליטת סוג עולה זה. ג. משפחות צעירות הנרתעות, הן מן הרעיון שבניהם הקטנים ימשיכו את קו ההתבוללות והמשפחה היהודית שלהם תיעלם, והן ממעגל החובות בחיים מודרניים של בני מעמד הפועלים, או הבינוניים-נמוך (יש יהודים כאלה). סוג זה של קליטה מחייב טיפוס חדש של שליח, שיחנך קבוצות קטנות של משפחות אשר תבואנה לקיבוץ בלי אשליות.

טיול שבע

בני הכיתות ז'-ח' יצאו בשבוע האחרון לטיולים מאורגנים ע"י אנשי בית ספר-שדה של הר מירון. על בסיס של טיול אחד כל חודש ילמדו את הכל השייך לפרק הלאומי הגדול ביותר בארץ. מורים יוצאים עם הכתות השונות כדי: א. להראות שלא נס ליחס ועודם מסוגלים לדלג על ההרים; ב. להבטיח מידה מסוימת של משמעת; ג. אולי כדי לצאת מן השגרה. יצאתי עם כתות ט', שבתוכן יש לבו מספר לא מבוטל של נציגים. לצערי מצאתי שהטיול על הסבריו - דררררר; הבדלים בין בור מים, באר ומעיין; מדוע הסתובבת פורחת לפני עובת הגשם; סלמנדרות וחומטים - ענין אותי יותר מרוב החברה. תגובתם היתה: "כל 10 דקות עומדים לקבל הסבר מיותר ומדוע הולכים 2 ק"מ בלמעלה משלוש שעות?" בנים גדלנו...

יש המשך...

עשור

בכל ארץ נאורה, אף בארה"ב, שהיא מקור הפרסומה המרעיש, מגיעים הגורמים השונים למסקנה שהעשור מסכן את הבריאות. אצלנו ממשיכים לפרסם מודעות כאלו הדבר המאחד את העם הוא הסיגריה. יש דו-פרצופיות בעתונים: "הארץ" מפרסם מודעות של סוגי הסיגריות אבל לא מזמן הקדיש חלק מדבר המערכת לגינוי העישון. ואנחנו, בהתקרב שנת כספים חדשה, נמשיך לשרוף חלק די גדול מתקציבנו בצורת גליל נייר ובו טבק שאינו פחות מסוכן מסמים מסוימים. לי בראית גישתנו כציבור, לבעיה חברתית וצבורית, צבועה.

מעשה בכתובה

אין ספק ששרה ודוד יזכרו את יום כלולותיהם לא רק כיום החשוב בחייהם אלא כיום בו נשבה רוח מזרחית סוערת ועוזרו של הרב המחנך שכה את הכתובה! בדרך בחזרה לקיבוץ ישב אותו האנדר כשהכתובה נידו ונזכר שעם רדת החשיכה נכנס יום חדש. אולי עובדה זו תפסל את הכתובה? לפי תאור הבהג התורן ישב המסכן, הכה באגרוף בראשו וזעק, "איך זה קרה לי?" אני יכול להגיד לו, מבלי לדעת איפה הוא שם את הכתובה או מה הם סדורי ביתו. הוא שם את הכתובה במקום מסוים יחד עם עוד מסמכים וכשיצא לכמה דקות הופיעה אשתו ונקתה את שלחן העבודה שלו. "אסור להשאיר מזבלה כזאת... מזמן בקשתי ממך לסדר... אשמתך..."! "מדוע התרגש הבחור מצפת? הרי מה שקרה לו הפעם קורה לי כל שבוע וזו תמיד אשמתי. בחורי העולם, התאחדו!"

כמנהג עמנו

כותב טור זה רואה צורך לבקש סליחה מכל אלה שקראו את הטור במך השנה האחרונה ונעלבו. הכוונות היו טובות בלבד - כמו שכל דיירי שאול יודעים לספר. ובהזדמנות זו, לכל חברי ובני כפר-הבשיא שנת שלום ואושר, לא רק "בינינו לבין עצמנו".

אריק

ברכות לשנה החדשה

מאת: יצחק אן שקר

שלא תהיה מלחמה

שלא יהיו גזלים

שדבר גנבה לא יהיה

שיהיו חיים

שיהיו חיים חיים

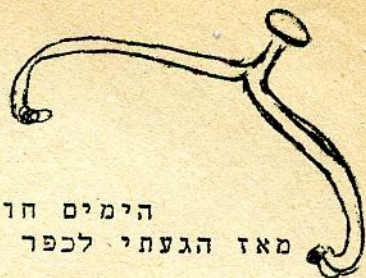
שיהיו חיים חיים חיים

שיהיו חיים חיים חיים

שיהיו חיים חיים חיים

הימים חולפים, שנה עוברת והנה תשל"א כבר בשערנו, שנה בדיוק מאז הגעתי לכפר הנשיא!

תחילת שנה חדשה זו עבורכם - היא תחילת שנה ששניה במשק עבורי. ואם אפנה מבטי לאחור, אוכל לאמר רבות על שנה זו שחלפה בנעימים... אך לא ראש השנה הוא הזמן להביט לאחור אלא - קדימה!

באמרי "קדימה" אציב בפני כמטרה את ההדרכה והחינוך לבריאות של חברי המשק וילדינו.

צבור החברים הפונה אל המרפאה מורכב בחלקו מאנשים שעברו את שואת מלחמת העולם על כל מוראותיה. בין האחרים ישנם חברים שהיו לוחמי מחתרת ומלחמת הקוממיות; רוב הבחורים שרתו בצה"ל וממשיכים גם היום במתח הכוונות. לא יפלא איפוא שאצל רבים מהוה הרקע הנפשי גורם חשוב להרגשה הסובייקטיבית ולתלונות על מצב הבריאות.

ההתפתחות התעשייתית הביאה בעקבותיה טרדות חדשות הידועות בשם "מחלת הצבילי יה". הן בגרמות ע"י מתח נפשי והוסר תנועה מספקת. התפתחות הטכניקה הביאה תופעות לווי האופייניות לשפע הכלכלי, ביניהן השמוש המופרז בתרופות, בסמים משכרים ובניקוטין.

מכאן ברור עד כמה נחוץ החינוך לבריאות ומה רב ערכו דוקא בימים אלה. החינוך לבריאות חייב להיות חלק בלתי נפרד מהחינוך הכללי. הוא צריך להתחיל כבר בגיל הילדות המאוחר, כי בו משיגים תוצאות הרבה יותר טובות מאשר בגיל המבוגר. פיתוח התודעה של חינוך-לבריאות צריך להתחיל בגיל צעיר. יש לקבוע זמן לתרגילים יום-יומיים, להתרגל למשטר תזונה נכון, ללבוש מתאים והגיינה כללית. יש גם לחשוב על חינוך לזהירות בדרכים ולדאוג לבעיות הגיל המבוגר.

הבסיון מראה שהבריאות - כל עוד היא תקינה - אינה מהווה נושא מעניין למחשבה. לכן קשה יהיה לחנך את המבוגר הבריא לקראת הדאגה הקשורה בבריאות לעתיד.

ע"י החינוך-לבריאות אפשר להקנות לחברים ולילדים את ההבנה, שהתנהגות לא נכונה והרגלים נפסדים מביאים למחלות. יש לחזק, עד כמה שאפשר, את רגש האחריות האישית בכל הנוגע לבעיותיה של בריאות הציבור, כדי שכל אחד יוכל להתגונן בגד הנזקים הצפויים לו בחיים המודרניים. צריך להביא לכך שתודעה זו תשתרש בקרב חברינו באותה מידה, לפחות, בה השתרשה התודעה שהגיינה נאותה מהווה תריס בפני מחלות זהומיות.

את החינוך לבריאות אפשר ללמוד ואף להעבירו לאחרים: חינוך, עצה או מילה טובה, שעה אחת קודם, טובים יותר מ"הר" של תרופות אחר-כך. שנה בריאה ופוריה לכולכם.

פנינה

שנים, שנים.....

צריחות רמות בשמעות מכיוון מרפאת השנים. "טבעי", יאמר
 בודאי כל אחד. ברור. אך אולי בטה אוזן ובשמע על מה ולמה הם צורחים,
 אותם חמודים-מסכבים של אמא? שומר שמים! "זה תורי, תורי! הוא היה
 כבר פעמים ואני רק פעם! גם אני רוצה לעלות שוב על הכסא! גם לי
 מגיע!?"

מה הולך פה? סטיות? התנהגות לא נורמלית? דברים שכאלה
 מפיו של קטנצ'יק בן 5 - האם זה טבעי? או שזו תוצאה קטסטרופלית
 של ה"חינוך המתקדם" המסולף?

בוזאי לא תאמינו, אך אלה הדברים הנשמעים מפי ילדינו...
 ואנו גאים על כך, כמובן, וגאים על השיא שהשגנו: 120 ילד עברו
 בדיקות וטיפול במרפאת השנים בחופש הגדול". זו הפעם הראשונה
 בתולדות ההסטוריה ה"דנטלית" שלנו שהטיפול בילדי ביה"ס מעודכן.
 כמו כן אנו מתקדמים בצעדי ענק בדרך לעידכון ילדינו הצעירים יותר
 וגם החברים (וההורים) אינם מפגרים נהרבה. במרפאה המודרנית שלנו
 תוכלו למצוא מכשירים ואביזרים חדשים ביותר, כולל מכונת-יניקה -
 אשר אינה יונקת פנימה את הילדי, כפי שהתבטא בעדינות אחד הקטנים;
 תנור-סטריליזציה יבשה, אשר עד כה שמש לחיטוי כלים וציוד בלבד, אך
 מוכן, למען המדע והאנושות, לבסות את דברי המאפה של סגל האחיות...
 ואין לשכח, כמובן, את מכשיר הרנטגן, שעמד במבחן והוכיח את ערכו
 בחסכון זמן וכסף - ומנע, לא אחת, סבל וכאבים.

בשנה החדשה יש בדעתנו להמשיך במסגרת החינוכית ולדאוג
 להוראת טיפול - מנע. לצורך זה נביא סרטים מעניינים (אך יש להודות-
 מעניינים פחות מכמה סרטים שהיו לנו כאן לאחרונה!). חבל שההורים
 אינם שותפים להתעניינותם של הילדים בסרטים אלה, וחבל עוד יותר
 שכמה חברים (מעטים מאוד, כמובן!) אינם מראים התלהבות רבה כילדיהם
 לבקור החצי-שנתי אצל רופא השנים. בנקודה זו, לפחות, יכול הדור
 הצעיר להוות דוגמא מאלפת ל"זקנים"!

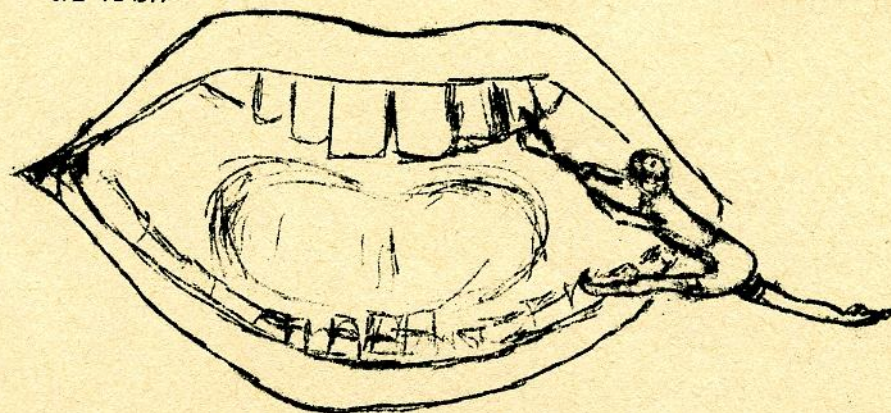
שנה טובה לכולם ולילדי המשק בפרט.

בשם מרפאת השנים,

בטי ד'

ושנה טובה גם לך, בטי, ולחברנו ג'אק, אשר הצלחתם
 להפוך את הסיוט המסורתי ל"מעבוג"! מי היה מאמין שיגיעו
 ימים כאלה!

המערכת

כשהמשטרה פנתה אלינו
כי כדורעף הוא גם כן ספורט
הביסו אותם בחורינו -
אך כגמול למחרת - חטפו רפורט!

כן, שנים עברו, והתנפחנו
התעגלנו - גדלנו כרס;
ואם זאת, לאחרונה פתחנו
ספורט חדש - ענף הטניס...

כבר שבוע, למשחק ליגה
הבחורים יצאו, - ועוד איך!
תבוסה נוראה אותם הדאיגה -
רק בבס ניצלו - על ידי החושך.

ובכן הספורט הוא מאחורינו
מת הקריקט - בעלם הפינג פונג
אף לא רואים קצת ברידג' בינינו -
אך לאחרונה נתגלה במקום.

פעולה של ממש - אינטנסיבית
בין כל היתר עשתה רביזיה
יושבים בצורה מאד ספורטיבית
ומסתכלים בטלביזיה.

אדי

קורה רק פעם בשנה
שיש מהדורה כה אקלוסיבית
על כן יהיה בלתי נמנע
לכלול גם כן סקירה ספורטיבית.

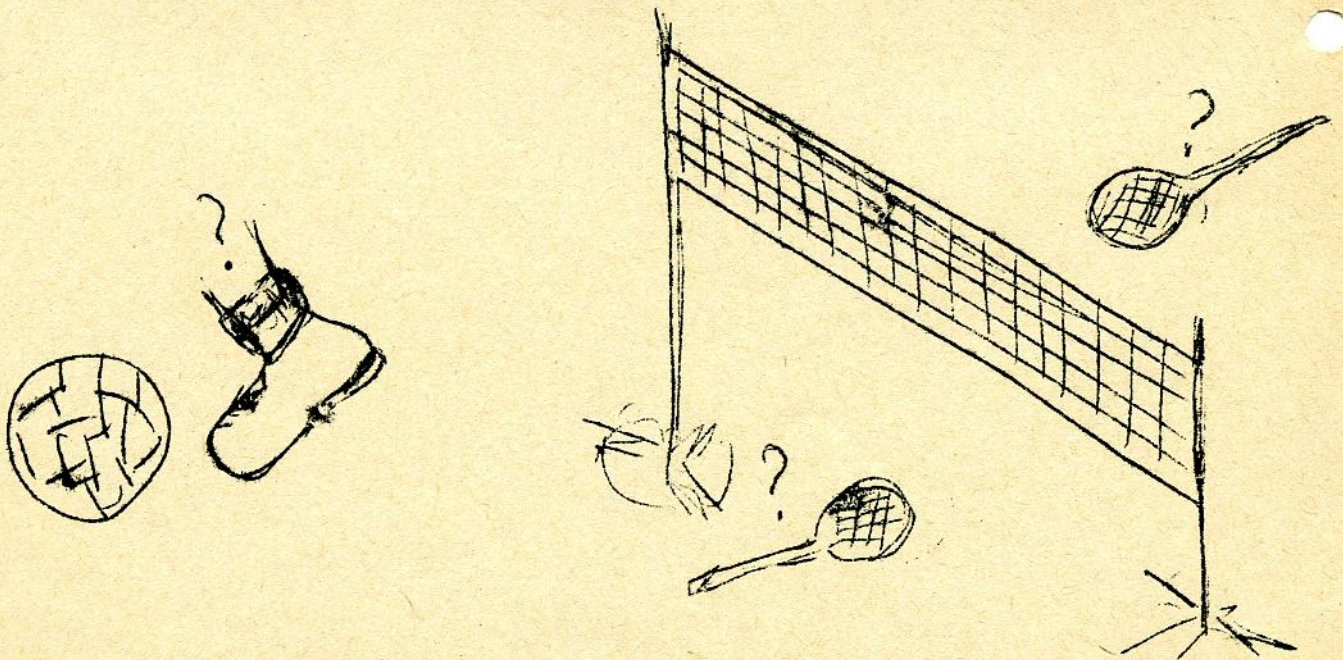
הרוח בספורט הוא העיקר -
בריאות הגוף, בריאות הנפש
אך במגרש לא-כן הדבר
כאשר ספגת 0-10.

אך לצופים הנאמנים
שאף בגשם יורדים למטה
יש תרוצים והסברים -
"כי יגאל לא חזר הביתה".

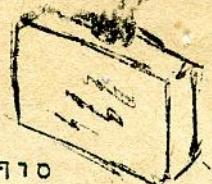
ולגבי עצמם, הספורט היה מאד
חשוב, לפני הרבה שנים.
היום, בדמינטון לא קיים עוד -
הספורט הוא עסק - לבנים.

והם זאת בודאי הוכיחו
בעיקר בשטח השחיה.
כמעט בכל תחרות הצליחו
להעניק למשק עוד זכיה.

אם לגזבר אולי חסר שק
והוא נשאר לבנק חייב
אז שחינינו יביאו למשק
(מדליות) כסף וזהב.

סוף סוף ובברכים כושלות אני מתישבת על המזודה, לפני דלתו של צריף גדול. המקום - קרוץ כפר-הנשיא; הזמן - שעה שתיים בלילה.

יהפי אחי, אשר ליוה אותי והביאני עד הנה, מכחכח בגרונו ומדליק לעצמו סיגריה "טובה" שגייס ממני. "זה הצריף שלכם. הממ... אני חושש שהוא לא כל כך... וגם לא הספקנו לנקות... לאשתי לא היה זמן רב...! "הה, זה בסדר, באמת בסדר", אני לוחשת באומץ לב, יותר למען עצמי מאשר למענו.

האם קל הדבר בעיניכם, להיות חברה חדשה! כולי מתפעמת מעוצם התרגשות חלוצית ואידאולוגיה רומנטית: עבודת פרך למען המולדת (לפחות 12 שעות ביום!) ורקוד הורה עד השעות הקטנות של הלילה, עם הפסקות קלות לשתיית קנקני קפה שחור...

טוב, צריך להכנס פנימה, ל"בית" החדש. אני קמה, זוקפת גוי באמץ ומנסה לפתח את הדלת, בכובה לכל.

יופי נראה, משום מה, כאילו הוא עומד להתפקע מצחוק. "בואי", הוא אומר לי. "בואי ואקח אותך לביתך". מסתבר שהצריף הגדול הוא בעצם המתפרה והיתה זו רק בדיחה "חלוצית" על חשבונאי.

אנו נכנסים לדירה נאה. קירותיה מבהיקים בצבעם הטרי, כל הציוד הדרוש נמצא במקום, בקיצור - היא תרבות הדיור; בוח, נעים ומסביר פנים. בנקר אני מתעוררת לקול ציוץ עצום ורועש עלי להודות כי אפילו הצפורים בארץ זו הן מהגזע היהודי - מתוכחות ביניהן בקול כבר השכם בבוקר! אני מתלבשת ומסתדרת ואותה שעה בתובות מחשבותי לסטטוס החמור קמעא של "חברה חדשה". היות חבר חדש פרושו המצאות מתמדת במבחן. פרושו מבחן האני הפנימי והשתקפותו של אותו אני בראי הענק הנקרא קיבוץ; ראי ענק הנמצא בתנועה מתמדת ובשינוי מתמיד. ולפרקים הבנואה הנשקפת אליך בחזרה מאותו ראי מכאיבה ואיבה מחמיאה ביותר. כמה חביב היה עלי, כמה נעים לי יותר הראי הקטן, הפרטי שלי; הראי בעל מסגרת הזהב, אשר לו התכובה הנפלאה להראות רק את אשר ארצה לראות ולהצניע בהשקט ובעדיבות את כל השאר!

ארוחת ראשונה בחדר האוכל. את בוחרת לך שולחן קטן וכמעט חבוי באחת הפינות. את מתישבת עם בעלך ומשוחחת עמו. הנושא אינו חשוב. יהי זה אפילו על זוג קרובי המשפחה שהתגרשו לפני עשרים שנה. בכל מחיר יש להראות שות-נפש, בלתי-מתרשמת, חסרת-דאגה! בשום פנים אין להראות כל שמץ, כל סימן לכך שבעצם, בתוך תוכך, את נפחדת, בודדת; איש בל יבחין בכך שאת חשה כאילו כל העינים בעוצות בך מכל צד! בקיצור, אסור שירגישו כי את חשה עצמך כחברה לגמרי חדשה!

בהסתכלך בכל אותן פנים בלתי ידועות - את נוטה לשכח כי לגבי אנשים אלה את "עצם בלתי מוכר"; כי גם הם, כמוך עצמך, זקוקים לזמן לשם חכרות הדדית, את נוטה לשכוח זאת. וככל בני-אנוש, דוקא ברגע שכזה תחושי בחמלה עצמית ותתעורר בך מידה מסוימת של תוקפנות, תוקפנות אשר מקורה בעצם בחרדה מוסיונית, בחששו של היחיד שבשאר מבודד מחוץ לעדר.

ימים בוקפים. את מתחילה לראות פה ושם בת-גון של חיוך, ביד-ראש, ברכה אדיבה של בקר טוב. את מתחילה להתעודד. לתמהוץ הרב תגלי שחברותיך לעבודה אנושיות גם הן. הפנים מקבלות שמות ולובשות זהות. בקרוב תתחילי להחליף דעות ומרשמי-עוגות. פה ושם - פגישות וארוחות ארבע עם חברים חדשים...

את עדיין מאד, מאד חדשה; יש לך עוד הרבה להראות, להוכיח. אך איך-שהוא המבחן, שהיה מביך ומפחיד, הפך לאתגר מעניין, ממריץ ומעורר. אלידה

דזולוציות לשנה החדשה

ראש השנה ומנהגיו, אצלנו: תפוח טבול בדבש, אחולי ברכה, נדרי שיבה למוטב... ובסקוטלנד: מנהג פסיעת הרגל הראשונה, מסמלת את מזל השנה החדשה. המכירים אתם מנהג זה? אם שחרחר הוא הראשון העובר את מפתן ביתך, יאיר לך המזל פביו. ואט יפה תואר הוא - טוב עוד יותר! ואם גם זר הוא - על אחת כמה וכמה תהיה מבורך.

ומהרהורים אלה עברתי לחשבון בפש: כמה רבים הם מפתני הנמים כאן, בהם מעולם לא דרכה כף רגלי; וכמה רבים החברים שעדיין לא באו, אי-פעם, בצל קורתי. בטוחני שכמוני - כמוכם ושחוגי המקורבים בין חברינו הם מצומצמים למדי.

האין זה חבל? ידוע הציור מ"פנימי בהחלט", המראה שני שולחנות בלתי מלאים; ליד האחד יושבים ותיקים וליד השני צעירים, ובאמצע עגלת האוכל. והתורן, שלוב-ידיים, לא יגיש עד שיתמלא שולחן... הציור רומז שהדבר טבעי אך מראה גם כי אבדה לנו הזדמנות למפגש בלתי אמצעי.

אולי בפעם הבאה תשב לשלחן מבלי לברור ביושביו? או אולי תחפש מישהו שלא מזדמן לך לשוחח אתו לעתים קרובות? אנא, אל תתבייש! אני בזכרת באחד מילדי שהסתתר מאחורי גבי כאשר חבר ברך אותו לשלום. הפצתי בו להשיב יפה לברכה ואמרתי: "הרי הוא חבר שלנו!" והתשובה היתה: "לא בכוון, הוא אף פעם לא בא לחדר!"

ובכן, אציע לכולנו לנדור נדר לקראת השנה החדשה: לחסביר פנים וליצור מגע והבנה עם כל חברינו.

ולמוסדות המשק אני פונה בבקשה לחדש את חוגי הבית, כאחת הדרכים למטרה זו.

אני מאחלת לנו בתשל"א חברה מלוכדת, נוסף לאושר, עושר ושלום. ואולי תבוא פעם לבקר? תה יוגש בחמש, בכל ימות השנה.

א. מ.

הקטנים שלנו!

מיכאל כהן משוחח עם שריטה. בכנסת אילת ובצעד איתן ובוטח חולפת על פביו.

מיכאל, בתרעומת: מה זה? לא אומרים שלום?

אילת: אני בכלל לא מכירה אותך!

מיכאל: איך זה? אתמול באת אלי לבקש סוכריה???

אילת: אה! אתמול הכרתי אותך. עכשיו לא!!!

באחד הערבים הולכת לה רינה לופוב לצידה של אחת מבנות

עשור וזו מספרת לה על דוד ירח בשמים, המשכיב בערב את הילדים...

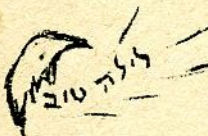
ורינה מבידה ראשה בהסכמה וממשיכה: ואז הוא הולך לסידור!

יושבות להן שתי קטנות (דביאלה רחמני וגבריאלה) ומשוחחות

בנעימים. גבריאלה מלווה את עצמה בדפיקות עזות ברגליה.

לבסוף פוקעת סבלנותה של דביאלה והיא מבקשת: "גבריאלה, אל

תבומי!"

בסיום שנה של פעילות תרבותית, יש לציין שהיו בה בקורות אור רבות. כל חג וחוריותיו, החל ממסיבת חנוכה במוסד "גמדא", ט"ו בשבט בסימן הפרח ושקופיות יפות, פורים "קולנועי" מוצלח במיוחד ופסח מסורתי וביתי. לא בשכח גם את יום העצמאות רב-הרושם, שהצלחתו הצדיקה את העמל הרב שהושקע בו.

חגגנו גם את יום המשק בצורה צבועה ועליזה, וכמובן חג הבכורים על תצוגת הענפים המגוונות והנאה. ובסוף נקווה שגם החגים הבאים עלינו לטובה עכשיו לא יאכזבו בתוכניותם.

וכל זה, למרות העדר רוב הכלים הדרושים והמקובלים כתבועה הקבוצית להכנת חג - כגון מקהלה, להקת רקודים קבועה, חוג דרמטי וכלים מוזיקליים או תזמורת.

ופה המקום להביע את דעתי, שהגיע הזמן שתוקם בכפר-הנשיא (כמו ב-80% מן המשקים) ועדת חגים נפרדת מוועדת תרבות, שתואג לקביעת צוות לכל חג ובכך ישאר לוועדת התרבות עצמה זמן לטפל בכל העניינים הרבים הדורשים תשומת לב בשטח התרבות השוטף.

השנה הצלחנו לקיים "ירח לימוד", שעורי עברית ברמות שונות במשך היום - והרצאות על הנושא "יהדות ודת" מפני רבני צפת, בערב.

בחודשי החורף והאביב יצאו מספר לא מבוטל של חברים ומשפחות לטיולים קצרים בסביבה. ברגע שמזג האוויר יתאים קצת יותר, בכוונתנו לחדש מנהג זה.

בלילות שבת קיימנו תוכניות רבות ומגוונות. ערבי תקליטים, הרצאות ושירי עם, עתון-חי, מסיבות חורף, תה ובהגים; ארחנו אמנים שונים ובערבים שלא היו תוכניות, אוהדי הטלביזיה באו על ספוקם. השתתפות החברים בלילות שבת המאורגנים לא תמיד היתה רבה - אבל למדנו שזה טבעי ו"כל אחד לפי טעמו".

חידוש תרבותי וחברתי כאחד היו חוגי הבית שמלאו כ-7 ערבי ששי במפגש מעבין ובחתך של גילים שונים, על כוס תה וסביב נושא לווכוח. יש תוכניות לקיים גם השנה מספר חוגי בית, ועוד ידובר על כך בעתיד הקרוב.

אולי הנקודה החזקה שלנו, כחברה, היא היכולת לארגן ולחגוג את המאורעות החברתיים יותר, הבלתי שגרתיים. בזכור לטובה את כל החתונות, הרבות והמוצלחות כל כך, שכשרונות הדור הצעיר בלטו בהם, במיוחד השנה. גם חגיגת הבר-מצוה השנתית שייכת לפרק זה - והיכולת למיניהם, שארגונים והכנסת האורחים הנאה, תרמה הרבה לאוירה התרבותית והחגיגית.

ועוד על הצד החיובי - השנה התברכנו בפתיחת בית העם היפה באילת-השחר, וכבר ניצלנו אותו לביקורים רבים בהופעות והצגות. יש לקוות שיותר חברים יהנו מן ההזדמנות לראות את טובי המופעים בארץ כל כך קרוב לבית.

בסקירה זו חובה לעמוד גם על בקורות הצל, שלדעתנו לא חסרות עדיין. משימה בלתי-אפשרית ממש, כנראה, היא קיום קבילות שבת בכפר הנשיא. גם השנה כמעט "הגענו" לזה, אבל לא הצלחנו בסוף לגייס את הכוחות לבצוע. מי יתן ובתשל"א!?

הרבה דברנו, חשבונו, הרהרנו והתווכחנו על פתרון בעיית המועדון והטלביזיה. טרם מצאנו את התשובה - ונחמה קטנה יש בעובדה שאנו לא היחידים המתלבטים בשאלה זו. סופו של דבר, לפי דעתי, בצטרך למצוא מקום - או לבנות מועדון קטן ואינטימי יותר, שיענה על הדרישות המקוריות למפגש חברתי, קריאת עתונים, משחקים והגשת כיבוד קל בערבים.

יש המשך...

או שנמצא מקום אחר לטלביזיה, מקום קרוב למועדון הנוכח - אבל לא חלק ממנו.

פעילות תרבותית ממושכת ויציבה דורשת הכשרה, ידע והשתלמות לא פחות מכל מקצוע או ענף אחר. למרות זאת - החברים שלנו ממעטים מאד לצאת לכנסים, לימי עיון ולקורסים השונים המתקיימים במשך השנה מטעם מחלקות התרבות הקבוציות.

וזה מביא אותי לצרה הנצחית - האדישות! איפה החברים הצעירים, וגם הלא כל-כך צעירים, שאכפת להם מה מתרחש ואיך בשטח התרבות אצלנו? לא לעולם נוכל לסמוך על ה"זקנים" המעטים המשוגעים לדבר או שהאסיפה בחרה בהם, בתקווה שיחזיקו מעמד שנה-שנתיים! זקוקים אנו להתעניינות, לבקורת חיובית, ליוזמה ולמעט יותר רוח התנדבות.

בתקווה שכל זה יתגשם בשנה הבאה - באחל לעצמנו שנה תרבותית פורייה.

אלזה

"רק על עצמי לספר ידעתי..."

ראש השנה - תשל"א:
אוקטובר 1970

...כן, זהו תאריך השחרור שלי מצה"ל (אם ירצה ה"האשמי")...

חלפו למעלה מארבע שנים מאז יצאתי, למעשה, משגרת המשק. בתחילה למדתי בבית הספר הטכני של חיל-האוויר. זהו למוד קדם צבאי ומעמדי היה "שומר" בצה"ל. שנה ורבע הייתי חניך בפנימיה צבאית, ובצבא המושג "חניך" ידוע לשימחה בכל מקום. עובדה - אין חייל הבהנה בהיותו "חניך", ויהיה זה אשר יהיה.

מה למדתי? - אלקטרוניקה! - מלה ארוכה קצת? ...אולי; האם זה מעניין? ...כן בהחלט! האם אני רוצה להמשיך במקצוע זה בחיים האזרחיים? - לא!! למה? - ובכן זו הבעיה שלי, אני אף פעם לא יודע מה אני רוצה... אבל נעזוב את ה"אני" ונחזור ל"אני העליון" (פסיכולוגיה - עיני, פסיכולוגיה...)

ובכן, ב-2 לאוקטובר 67 החלתי בשירות הצבאי. עברתי את כל הארכות-השירות, משבתיים וחדשיים לשנתיים וחצי ומשם לשלש שנים תמימות. מה עשיתי כחייל בצה"ל ובחיל האוויר - זה תלוי איך שמסתכלים על זה: היו חברים שקראו לזה "מורה במכללה"; החבר'ה קוראים לזה "ג'ובניק"; אחרים אמרו: "סתם בטלן". אני מגדיר את זה כפשוטו: מדריך בבית הספר הטכני של חיל האוויר. במלים אחרות - עשיתי כמו שעשו, עבר הלא רחוק, המדריכים שלי.

קבלתי בסיון רב בהוראה, בפיקוד, ביחסים שבין אדם לאדם, ובין מפקד לפיקודו. וכמובן - עסקתי באלקטרוניקה.

בדמה לי שהיה זה בסיון לא-שגדתי מצידי, כאשר חפצתי לרכוש מקצוע (שבו לא היה לי מושג מינימלי) עוד לפני הצבא. הדבר נבע, בעיקר, מתוך חוסר ההכוונה המקצועית שהיה במשק בעבר וברב המקרים קיים גם היום.

תקוותי לשנה הבאה והבאות אחריה כי הדבר ישתנה תכלית שינוי, כי האפשרויות רבות!!!

שנה טובה -

אורי גולן

דברים רבים קרו, קורים ויקרו (אולי) השנה. אין ספק שהיתה זו שנה רבת פעלים ביותר.

נזכר-נא במאורעות האחרונים שרבו במשך זמן כל כך קצר (כמו כלבים בכפר-הנשיא) וזעזעו אותנו כל פעם מחדש כגון: הפסקת האש הבלתי בלוייה בגורמים הקשורים בה, חטיפות המטוסים שהלהיבו את העולם באש הרפתקאות ומתח שאינם פחותים מאלו שבמערבונים, החולירע (כולרה?), העלאת מחירים וכו' וכו' וכו'.

אולם כל אלו נדחקים לצד ומחזירים כמעט לגמרי כאשר עולה שמשה של כתת עשור, בסימה זה עתה 12 שנות לימוד. מאורע זה מיוחד וחשוב לא פחות - אם לא יותר, ונראה שאיבו גורם צער עמוק לאף אחד מאלו הנכללים בכתת זו. מאורע זה של סיום 12 שנות לימוד (?) מהווה סימן-דרך ואבן-ציון בחיינו הקצרים. אין זו כתת שסתם גמרה ללימוד. זוהי הכתת האחרונה מכפר-הנשיא שזכתה לגמור י"ב בבית הספר האזורי באילת-השחר (יהי זכרו ברוך); המוהיקנים האחרונים שכבדו בנוכחותם היוד-ביתקניקית בית ספר זה.

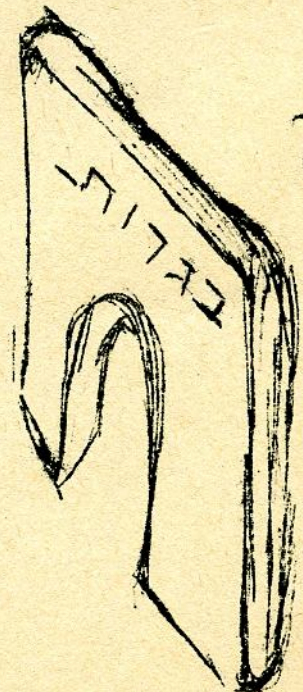
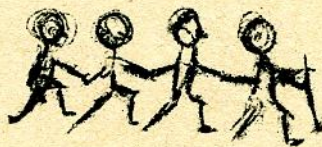
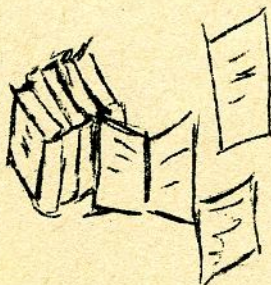
דברים רבים-נוספים מיחדים כתת זו מיתר הכתות אולם לא נתעכב עליהם עכשיו, ויפה שתיקה לעכשיו. ועשה, משנסתיימו אותם 12 שנים, ואנו עומדים תוהים ונבוכים נגד משברי החיים העומדים לפנינו, ועלינו לצאת לעולם הגדול המצפה לנו בכליון עינים - כפי שאנו מצפים לו - בפרדים בזה דרכינו, שהלכו באפיק אחד עד הנה. תלותנו ההדדית מתבטלת ואנו נאלצים לעמוד, כל אחד לבדו, בדרכו העצמאית. חלקנו הולך לצבא, חלקנו האחר פונה לש.ש.ש. ואילו שארית הפליטה, העלווה והמסכנה, נשארת בינתיים במשק, ובשארית כוחותיה לצמדת לבחינות הבגרות. מיותר להגיד שאין עובדה זו בותנת לנו הרגשה מיוחדת של בגרות. אולם כל מי שהסתכל עלינו בזמן האחרון יכול להבחין כי חלקנו האחורי נעשה פחוס במקצת ומפנינו הבגרותיות קורבות החכמה והבינה.

למרות כל זה, אנו ממשיכים את חיינו היומיומיים על כל שאיפותינו, צרותינו וכו'.

על אף דרכינו השונות, תמיד נשאר כתת עשור, על כל אשר בה ועל כל החוויות הטובות והלא-טובות המקשרות בינינו. בהצלחה לכולם!

אחת העם

(השם והכתובת שמורים במערכת)

להכשרה שלנו בכפר-הנשיא יש שתי כוונות:
א. לתת לעצמנו תשובה, פחות או יותר מדויקת, לשאלה: "מה הוא
קיבוץ?" ב. לעזור לנו לחנך את החברים בתנועה.

(א) כמעט כל אחד מקבוצתנו חושב על העתיד הקרוב ועל ההגשמה שלו.
אם אני רוצה לעלות לקבוץ בעוד כמה שנים - המקום הכי טוב כדי להחליט
על כך הוא, כמובן, הקיבוץ.

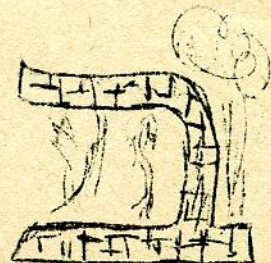
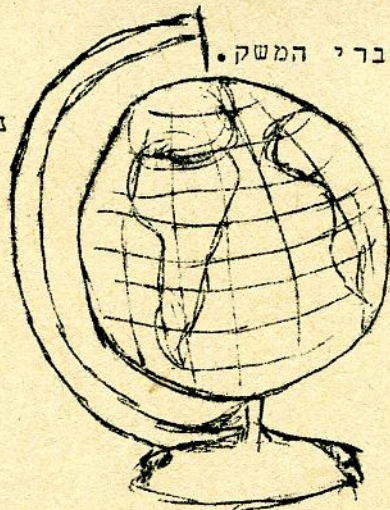
(ב) לחברים בתנועה - גם חניכים וגם חברים בגילנו - יש מושגים
מיושנים מאד על חיי הקבוץ. מחובתנו לחזור אליהם ולנסות להמחיש להם
באופן ברור מה הוא קיבוץ בשנות השבעים. אנו צריכים להביא לבטול
המושג הקיים שכל קבוצה מסתובבת עם כובע ועוגד בפרדס או בצאן...
עלינו להדגיש שבקבוצים כיום יש תעשייה ומפעלים גדולים ומפותחים ושיש
צורך חיוני לקלוט בעלי-מקצוע. חברים חושבים שבעל מקצוע אינו יכול
לבוך על ספוקו בקיבוץ - לכן בעלי מקצוע מהתנועה אינם עולים. רוב
החברים לומדים וילמדו באוניברסיטאות - ואם נביח שהם חושבים על עליה
בכלל, הם צריכים להביא בחשבון, מגיל צעיר, שיש מקום בשבילם בקיבוץ,
לא רק בעיר בישראל.

למלחמת ששת הימים היתה השפעה רבה מאד בתנועה. התנועה ממשיכה
התחילה להיות שונה משהייתה. גלגלים החלו להתגלגל: "השנה בארץ", "המכון"
וכל התכניות האלה. חברים ראו פתאום את הצורך הדחוף בעליה, ובעליה
דוקא לקיבוצים. אנו חייבים לשמור על הרוח, לדאוג שלא נאבד את
ההרגשה הזו ולעשות כל שביכולתנו כדי להגדיל את מספר העולים מהתנועה,
שעדין הוא קטן מאד.

יחסית לקבוצות אחרות, אני חושב שקבלנו הכשרה טובה בכפר-הנשיא.
חברי הקבוצה עובדים ב-10 ענפים בערך, לא רק במטע ובבית האריזה.
קבלנו שעורי עברית וערכנו טיולים וכו' באווירה תנועתית. אני מקווה
שכל הקבוצות הבאות תקבלנה גם הן הכשרה טובה ושלמה כפי שאנו קבלנו
כאן.

שנה טובה ומוצלחת לכל חברי המשק.

נפתלי מוזר

**מתוך אחד מעלונני המשקים המגיעים למערכת
(ובשינוי קל למען יתאים לנו)**

כדאי לדעת

כולנו קוראים בעתונות ושומעים ממקלטי הרדיו על המיסורי
הנוסף המוטל על אזרחי המדינה ועל המחירים המאמירים והולכים,
ועל הקושי שישנו בהשגת מצרכים שונים - ובעיקר ירקות.

כחברי קיבוץ מעטים מאד בינינו היודעים את הדברים הלכה
למעשה. מצאנו לנכון להביא בפני ציבור החברים והילדים מעט
מידע על הבעשה בשוק המחירים, פשוט כדי שלא נהיה תלויים
מן המציאות.

המצרך	המחיר בסוף תשכ"ט	המחיר היום
בשר	6.90 ל"י לק"ג	7.90 ל"י לק"ג
ביצים	10.8 ו-11.8 אג' לביצה	13.8 ו-14.8 אג' לביצה
עגבניות	40 אג' ובשפע	90 אג' בצמצום
מלפפונים	35 אג' לק"ג	100 אג' לק"ג
לبن בצנצנת	14.5 אג' לצנצנת	17.4 לצנצנת
א של	63-68 אג' לליטר	85 אג' לליטר
גבינה כחושה 250 גר	28.2 אג' החבילה	35.2 החבילה
גבינה שמנה	35.0 אג' החבילה	40.7 אג' החבילה
גבינת קוטג'	1.75 ל"י לק"ג	2.05 ל"י לק"ג
ברינדזה	3.00 ל"י הק"ג	3.53 ל"י הק"ג
גבינה צהובה	4.00 ל"י הק"ג	4.40 ל"י הק"ג

ועוד הרשימה ארוכה. יש מצרכים שמחיריהם לא עלו ועל כן
נמנענו מלהביאם.

*****

ועוד כדאי לדעת כי חלו שינויים רבים
במחירי הדאר:

מכתבים רשומים - 78 אג' המכתב

במכתב רשום יש לשלוח רק כסף. המחאות
דואר או צ'קים יש לשלוח בדואר רגיל,
כי בלאו הכי אין איש אחר יכול להוציא
התמורה אלא הנמען בלבד, וכשהוא מציג
תעודת-זיהוי.

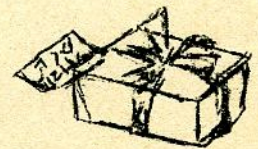
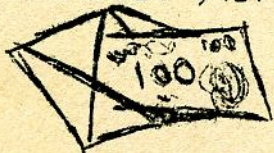
חבילות: משלוח חבילות עלה ב-50%

עד 3 ק"ג - 1.20 ל"י

עד 5 ק"ג - 1.90 ל"י

עד 10 ק"ג - 2.50 ל"י

מעל ל-10 ק"ג - 3.30 ל"י

ראש השנה - עת לחשבון נפש ומבט לעתיד; גם להסתכלות אחורה כדי להעריך את היש והאין - ולהתכוון לימים טובים יותר. ולמי הולכים בזמן שכזה? למרכז המשק, כמובן.

מייקל, אולי תהרהר קצת בקול רם. אנחנו מעוניינים לשמוע, ולא דוקא במספרים יבשים בלבד, על הישגינו וכשלונותינו, האם מתאזן - המאזן ומה צפוי לנו בעתיד.

היום, אחרי קרוב ל-3½ שנים של רכוז משק, אני בהחלט רואה שיפור משמיע רצון. יצאנו סוף-סוף מהמצב שהיה קרוב מאד לקטסטרופה כלכלית והרינו מתקרבים לסבירות טובה שהמשק יגיע לאזון מלא. במילים אחרות, מצב שבו בשאר מספיק לכסות את הרבית וגם חלק רציני של ההפחחות.

זה כולל גם את המפעל?

המפעל עובד כיחידה מאזגית נפרדת. לגבי המפעל, שנת 1970 תהיה השנה הראשונה, לאחר שנים רבות, שאחרי ההפחחות ותשלום רבית למשק עוד ישאר רווח, של 150.000 ל"י בקירוב. צריך להעמיד את כל זה, האזון ואפילו הרווח בתעשייה ובחקלאות, מול העובדה שרק לפני 3-4 שנים הפסדנו כמליון לירות (חציו בתעשייה וחציו במשק החקלאי).

אין אתה מסביר זאת?

זאת תוצאה ישירה ממספר פעולות:

א) בראש וראשונה - מהעמקת ותוספת היצור במשק והבאת כל ענף וענף לייעילות יתר. אפשר לראות את הדבר בדיאגרמה. (מייקל מראה לי דיאגרמה של הכנסות והוצאות השנים האחרונות, דיאגרמה שמראה כי למרות שההוצאות גדלו - ההכנסות גדלו יותר, והפער ביניהן ירד בהרבה) במיוחד ציין את העובדה שהוצאות-עבודה ס"ה גדלו במשך 4 שנים רק ב-160 אלף ל"י, בזמן שס"ה היצור גדל בלמעלה ממליון ל"י. (ב) פעולה מקבילה היתה הבראת המפעל, שנעשתה ע"י שינוי במדיניות ובקו שהוביל להתקשרותנו למימון תעשיות. כתוצאה מזה הזרמו 2 מליון ל"י לכיסוי הגרעון המצטבר. הדבר איפשר שוב תכניות-פתוח להגברת היצור. הפיתוח הגדול עוד לא התחיל... (ג) נעשו פעולות גם במוסדות כדי להזרים "כספים טובים" אשר הורידו את בטל הרבית. (ח) ואחרון אחרון: המאבק עם המוסדות על קבלת אמצעי יצור נוספים, כדי שיוכל להגיע לאזון ולמעלה מזה.

אמצעי יצור?

השגת קרקע נוספת בחולה ובפרדס-אבוקדו, תוספת מכסות בלול, מטעים נוספים - כל אלו הן מכסות יצור מוגבלות, ולכן יש הגבלה מטעם המוסדות. גם בצאן נכנסנו לפתוח רציני (כאן אין מגבלות יצור), שנתאפשר ע"י התיצבות הצוות ובתעודד ע"י עליית מחירי החלב והבשר. ייצאנו טלאים לילגוסלביה - ויש לקוות להכפלת הכנסות הדיר בשנה הקרובה.

ועכשיו לעניין אחר לגמרי. מה דעתך היום, אחרי הרצה מסוימת, על השיטה החדשה שהנהגנו בטידור עבודה, כלומר החלפת הסדרנים.

אני חושב שזה מוקדם מדי לסכם בעניין זה. נתן לסדור הזה לפעול לפחות שנה. אני, בכל אופן בשלב זה, לא הייתי רוצה לסכם, גם לא לעצמי.

יש המשך...

Handwritten signature or initials at the bottom right of the page.

זכור לך בודאי הראיון שהדפסנו לא מכבר עם גרשי, שבו הוא הבר
רבות על חלוקת האחריות והסמכויות. מה דעתך בעניין זה?

אי אפשר, לדעתי, לעשות הקבלה בין תפקיד המזכיר וזה של מרכז
המשק. אני עקרונית הסכמתי עם גרשי, על הקו של חלוקת הסמכויות, ויתכן
מאד שחברים רואים סתירה מסוימת בתוך המציאות. אני צריך להדגיש כאן
שוב ושוב שהתוצאות שהשגנו במשק הושגו ע"י כך שכל המשק, ברמת למשימה
של יעילות בכל השטחים. ואם זאת אי אפשר לעשות בלי פקוח ומעקב מתמיד.
האסיפה קבלה את הקו שלי ובהזדמנויות שונות הבעתי את הוקרתי על כך.
אני מבין שלפעמים זה כואב אבל התקופה שעברה עלינו הכריחה צעדים
אלה.

מצד שני יצרנו דפוסי ארגון במשק שמאפשרים למרכז ענף, או
לאחראי על תקציב מסויים, להיות לגמרי עצמאי בהוצאות תקציב והשימוש בו.
הכרססת בהנהלת החשבונות מאפשרת לכלם עקוב ושליטה על ההוצאות. יש
לי חשש שהבקורת מופנית בעיקר לשרותים היצרניים (ענפי העזר, כמו
הנגריה, המסגריה, חשמל וכו') שסובלים מחוסר כח אדם, וכתוצאה מכך
סובל גם כשרו"בצו. לכן, רשות מרכזית צריכה לכוון את העדיפויות, כי
הבקשות הן מעבר לאפשרות לספק את הצרכים. הוספנו כח אדם מקצועי-שכיר
(נגר, חשמלאי ומוסכניק), כדי להדביק את הקצב. אבל כאן זה לא רק
ענין של כח אדם כי אנו צריכים למצוא דרכים לשפר את השרות בנקודות
התורפה.

אני מוכרחה לצרף שיש שרות אחד שפועל כהלכה וזה ענף האינסטלציה.
חבר רושם שיש לו ברז דולף ובבואו הביתה הריהו מוצא אותו כבר
מתוקן.

אני מקוה שבגיע למצב כזה גם ביתר ענפי העזר. הבעיה שלי היא
שאינני יכול לשלוט מספיק בעניינים אלה והחברים שעובדים באותם
שרותים אינם להוטים לעסוק בבעיות אחזקה ותקון עבודות קטנות. מצה
שני, כשהכנסנו את הקיטור החדש ומכונת שטיפת הכלים - העמדנו את
המשק על הראש כדי לתקין אותם. יש שיפורים גם כאן - אבל אני מודה
שזה עדיין לא מספיק. יש לפתח תודעה של מתן שירות טוב לחברה ולמשק
באותה המידה. טעות לחשוב שהמשק אימץ לעצמו מדיניות אחרת. בזמנו ענפי
שרות אלה קבלו הוראה מפורשת להקציב לפחות $\frac{1}{2}$ יום בשבוע לאחזקה
ותקונים.

אך ישפיעו ההתיקרויות על תוכנית משק חדשה?

על כך בעמוד בישיבה השבוע בפרוטרוט. אבל כאן חשוב להדגיש
שהחלטת הממשלה התכוונה שהציבור כולו - וזה כולל משקים חקלאיים -
חייבים לספוג חלק מההתיקרות ע"י עצירת עליית דמת החיים, המתבטאת
בכל שטחי חיים. באופן מעשי, תוכנית המשק שהיה עלי לתקן אחרי החלטת
הממשלה מראה הורדת רווחיות בכ-30.000 ל"י. כל זאת - אם נדע לשמור
על רמת חיים בהוצאות החברים. במיוחד מוטל עלינו לספוג התיקרות
בהוצאות הכלכלה. ע"י ארגון ופקוח יעיל יותר, זה יאפשר לכסות
הוצאות נוספות של ההתיקרות וגם יתן אפשרות לקדם באחוזים סבירים
את התקציבים, שעד כה פגרו בהם לעומת האחוד. אני חוזר ואומר:
מלאכה זו שוב תצריך פקוח ומעקב מתמיד, לא-דוקא ע"י מרכז המשק אלא
ע"י האחראים על תקציבים רגשיים-אלה. ואסיים: כפי שהאמנתי בעבר כי
נצליח להגיע להישגים, ואכן הצלחנו-הבני מאמין עתה שגם משימה זו
אפשרית בהחלט.

יעל ב.

בכתו: ג' יסון, מיכאל ד, אריק, רינה כ, הנרי, ינקל, גרשי.

-----

1. בניה בשחורנית ב"עמק החולה"

גרשון מסר שהתקבל מכתב מהנהלת בית הספר ובו מודיעים שהחלט, ברוב קולות (לפי גודל המניות), לבנות בבניה רגילה - ז"א שנענין זה כפר הנשיא במבה על המיעוט.

2. ועדת חברים

לפי בקשת האסיפה המזכירות דנה בשאלה זאת. בסיכום הועלו שתי הצעות: הצעה אחת: לבחור ב-3 חברים, בלי קשר תפקידי, שיהיו ועדת חברים קבועה למספר שנים.

הצעה שנייה: להקים ועדת חברים "עז חוק" בכל מקרה ומקרה. הרכב הועדה ייקבע כל פעם ע"י המזכירות ולפי הצורך - באישור האסיפה. שתי ההצעות תובאנה להכרעה לאחת האסיפות הקרובות.

3. מעבדה ליחסי אנוש

הקורס הב"ל, המתנהל ע"י המכון לפדיון עבודה, יתקיים בסוף אוקטובר, במשך 6 ימים. המזכירות החליטה לשלוח, בתור נסיון, שני חברים. אחרי הקורס תובא לדיון כללי האפשרות של השתתפות חברים אחרים, המעוניינים בכך, בקורסים דומים בעתיד. במחזור זה ישתתפו מיכאל ואלזה.

4. "שנת הכשרה" של אחד הבונים

המזכירות שמעה אינפורמציה על האפשרות לקבל קבוצה מאיחוד הבונים לשנת הכשרה. מדובר ב-25 חברים בקירוב, יוצאי אוסטרליה או דרום-אפריקה, שיגיעו בחודש פברואר 1971. שלושה חודשים יהיו בתנאי אולפן לעברית ואחרי זה יעבדו באופן מלא.

סוכם להמשיך בבירור הנושא בתנועה, במגמה חיובית.

x*x*x*x*x*x*x*x